

Atlantis: berichten uit een actueel verleden (deel II)

Ondergang en morgenrood

Door Marianne Carolus

Het misbruik van magische vaardigheden was de oorzaak van de ondergang van Atlantis. Marianne Carolus zet haar beschouwingen over het weer opduiken van oude motieven met een aantal, deels zeer opmerkelijke, reïncarnatie-ervaringen voort.

De magie werd niet alleen in de natuur beleefd, maar ook in de bouwkunst en in technische uitvindingen toegepast. Zo waren er mensen, die in de bomen leefden, sterk met elkaar verbonden en met magische krachten uitgerust. Zij kenden nog geen taal, maar vaak, vooral 's avonds in de schemering na de maaltijd, uitten zij zich op een manier die zich nog het meest als ritmisch gezang laat omschrijven; een beetje zoals wij dat van vogels of apen kennen, maar toch anders, omdat het reeds mensen waren. Zij hadden grote moeite om op fysiek zintuiglijke wijze te zien en voorwerpen waar te nemen.

Bij een geboorte zagen zij bijvoorbeeld twee lichamen ter wereld komen; een lichte en een donkere. Later zag men alleen nog een van de twee, en men wist dan niet meer welke. Totdat op een dag een kind uit een boom viel en opeens de beide lichamen zich weer scheidden. Door dergelijke gebeurtenissen begon men langzaam te begrijpen waarom het ging. Wanneer men zelf dergelijke waarnemingen heeft, of ze door berichten van anderen of in het kader van de reïncarnatietherapie te weten komt, begrijpt men ook beter de achtergrond van de Indiase Hanuman-verhalen, waar apen de mensen helpen tegen zwarte magie.

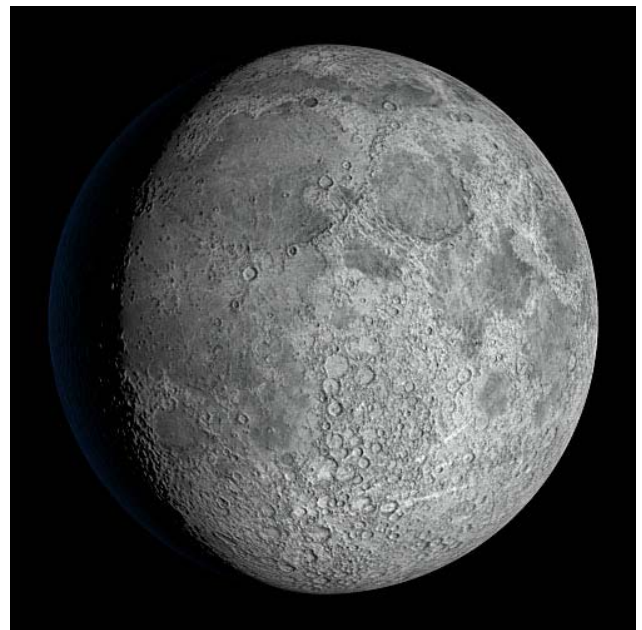
Steeds weer opduikende motieven betreffen het vliegen, zowel door bezoekers als leraren van andere planeten. Rudolf Steiner beschrijft, dat bepaalde mensenzielen in de Lemurische tijden (het tijdperk in de geschiedenis van de aarde, dat aan de Atlantische tijd vooraf ging), toen het op aarde nog wild en ruw toeging, de aarde moesten verlaten en zich een tijdlang op verschillende andere planeten verder ontwikkelden. Destijds vormden maan en aarde nog een en hetzelfde hemellichaam. Steiner daarover:

“Toen voor de scheiding van de maan van de aarde, de maankrachten in de laatste steeds meer verharding veroorzaakten, gebeurde het, dat door deze krachten onder de nakomelingen van de door de mensen op de aarde achtergelaten kiemen, deze zodanig waren, dat de uit de lichaamsvrije toestand terugkerende mensenzielen zich niet meer konden incarneren.”

Hij beschrijft dan, hoe deze zielen naar voor hen passende planeten uitwijken, terwijl de door hen verlaten lichamen op de aarde bezielde werden door die wezens, die dan de voorouders van de dieren werden.

Over de latere tijd, toen de maan zijn plaats in de baan om de aarde gevonden had, vertelt Steiner: *“Wanneer de*

mensen op de aarde zich nu weer vermeerderden, was bij hun nakomelingen geen reden meer, waarom mensenzielen in hen zich niet zouden kunnen belichamen. Zoals de maankrachten nu werkzaam waren, vormden zich nu onder hun invloed de mensenlichamen doorgaans als geschikt voor de belichaming van de mensenzielen. En nu werden de zielen die voorheen naar Mars, Jupiter en dergelijke uitgeweken waren, weer naar de aarde toegeleid.” Het ging gedurende duizenden jaren zo, dat steeds weer nog ‘jonge’, ‘vreemde’ zielen naar de aarde terugkeerden. Steiner daarover: *“Toch bestond het mensengeslacht gedurende lange tijden uit deze door de omstandigheden veroorzaakte, beide mensensoorten.”*

Buitenaardse bezoekers?

Auteurs als Berlitz of von Däniken wijzen altijd weer op sporen van buitenaardse bezoekers. Ook in de reïncarnatietherapie ben ik al meermalen op beschrijvingen van het vliegen en landen van ruimteschepen gestuit. Er zijn mensen, die bij hun regressiebelevissen vertellen, hoe zij van hun planeet naar de aarde reizen. Soms komen zij van Mercurius. Dat kan met een ‘opgave’ samenhangen, zoals zich om het ‘water’ van de aarde te bekommeren, of zich met

'genezing' bezig te houden. Ook van Uranus kwamen mensen. Vaak beleven deze zielen zich als hoogontwikkeld en kijken enigszins neer op de wilde ongeciviliseerde aardemensen. Tegelijkertijd verwonderen zij zich over de schoonheid van de aarde, die hun diep raakt, wanneer zij haar uit de ruimte naderen. Vaak wordt als eigenlijke reden om zich daar als ziel te incarneren, de mogelijkheid genoemd, alleen daar het 'voelen' te kunnen ontwikkelen.

Uranus

Ik ontmoet in de therapie niet alleen zielen, die zich in een 'buitenaards' lichaam met een ruimteschip naar de aarde begeven, maar ook zielen zonder lichaam. Soms omschrijven zij zichzelf als lichtwezens, als licht- en ook als klankachtig, ook als geheel lichaamsloze 'punten' of 'druppels'. Volgens de beschrijvingen komen zij vaak in groepen. Altijd betekent een aardse belichaming echter ook een tijdelijk isolement en een gescheiden raken van de groep. Soms, zo wordt verteld, lukt het om in geheel andere, veelal aardse samenhangen, elkaar weer te vinden.

Begin van het karma

Wanneer men deze feiten leert kennen, vindt men dat het zich bij allen, zowel bij de zich op belichaming voorbereidende 'ruimtevaarders', als bij de lichaamsloze zielen, om het begin van een reeks aardse incarnaties gaat, die door het karma scheidend wordt vormgegeven. Daarbij vormt de eerste aardse incarnatie, meestal in Atlantis, het begin van het individuele karma. In de therapie spreken wij ook wel van het 'oer-trauma'. Een dergelijke eerste incarnatie, wanneer een menselijk embryo zich met een ouderpaar verbindt, mag men zich niet ongecompliceerd voorstellen. Het is niet eens zo, dat een naar de aarde komende ziel zich met het menselijke

embryo van een ouderpaar verbindt. Juist omdat een dergelijke eerste belichaming geheel anders in zijn werk kan gaan, ontstaan 'karmische' thema's, die zich over vele levens uitstrekken. Enkele voorbeelden van dergelijke eerste incarnaties uit de therapeutische praktijk: Een haastige, moedige ziel komt eraan gesuisd, en ziet een in huiden geklede wilde. Zij denkt meteen: "Aha, dat is wat ik zoek", en duikt er op volle kracht in, waarbij dit reeds gevormde lichaam een ongekende weerstandsbelevens betekende en het ondervinden van de onmogelijkheid, om zich in de lichaamsmassa enigszins aan te kunnen passen. Of een ziel, die lang 'boven' bleef, die een aangrijppingspunt aan een "kleine, rank opgerichte steen" had en van daaruit de mensen observeerde. Zij zag echter alleen de chakra's, als kleurige energieharmonieën. Zij beleefde er plezier aan, deze in evenwicht te brengen. Zo ontstond een soort heiligdom om de steenzuil heen (vergelijkbaar met het latere Lourdes), waar steeds meer zieken zich heen begaven, omdat de mensen ontdekten hadden dat uit deze 'godin' genezende krachten stroomden. Deze ziel nam, vermoedelijk pas na honderden jaren, een mensenlichaam uiteindelijk alleen nog met twee (in plaats van zeven of meer) chakra's waar. Het bleek dat deze ziel, terwijl zij genezende krachten naar beneden stuurde, zich daarbij zó sterk met deze chakra's verbinden moest, dat zij zelf, als de 'nieuwe' ziel, haar 'steenanker' los moest laten en nu in het menselijke lichaam terecht kwam, waarbij de oorspronkelijke daarin belichaamde ziel de verbinding met haar laatste beide chakra's nu ook nog losliet. De eerste, werkelijk menselijke incarnatie van deze (hoogstaande) ziel vond dus plaats in een oud en ziek lichaam! En voor de eerste maal zag zij nu haar kleine ankersteen met menselijke ogen: en het was een reusachtige zuil.

Een derde ziel was eigenlijk nog niet 'rijp', maar sloot zich bij een groep zielen aan. Toen zij op de aarde kwamen, meende zij van de groep te vernemen: "Neem jij nu, wat over blijft!" Toen zij echter probeerde in een menselijk lichaam te trekken, was dit echter al 'bezet'. Zij steeg weer in de lichtwereld op.

Zo zijn er ontelbaar veel uitgangspunten voor persoonlijk karma.

Shirley Andrews omschrijft in haar boek ,Atlantis en haar beschaving' iets van de technische verworvenheden van de Atlantiërs: „Tot de luchtvaartmogelijkheden in de opeenvolgende beschavingen van Atlantis behoorden solovliegtuigen, passagiersvliegtuigen en zelfs vaartuigen die zowel boven als onder water konden vliegen.“ Zij beschrijft bovendien „levitatieschijven“ en meent, dat de vliegende tapijten uit de sprookjes van 1001 Nachten waarschijnlijk een herinnering daaraan bevatten.

In zijn aantekeningen ,Uit de Akasha-kroniek' schrijft Steiner: „...zo hadden de Atlantiërs installaties, die zij om zo te zeggen met plantenkiemen verhitten en waarin zich de

levenskracht in technisch toepasbare kracht omzette. Zo werden de op geringe hoogte boven de grond zwevende vaartuigen van Atlantis voortbewogen. Deze vaartuigen vlogen op een hoogte die lager was dan de gebergten in de Atlantische tijd en zij hadden stuurinrichtingen, waardoor zij zich over deze bergen konden verplaatsen.“ Deze manier van voortbewegen was wellicht ook mogelijk vanwege de geheel andere samenstelling van de lucht en het water, zegt Steiner verder, „... ook de fysieke constitutie van een Atlantiër was geheel anders als die van de tegenwoordige mens. De Atlantiër nam water tot zich, dat door de zich in zijn eigen lichaam bevindende levenskracht geheel anders verwerkt kon worden... Hij had om zo te zeggen de mogelijkheid om in zichzelf de fysieke krachten te vermeerderen, wanneer hij deze voor zijn bezigheden nodig had.“

In de Atlantisherinneringen uit de therapie vindt men naast de technische verworvenheden ook die van de magie. Beschreven worden onder andere zwaartekrachtopheffende activiteiten met reusachtige steenblokken voor de pyramidenbouw. Ook wordt beschreven, hoe men door magische rituelen op de aarde afkomend meteorgesteente exact naar bepaalde plekken op de aarde gestuurd had, waar ze vervolgens benut werden. Hoe is nu deze wijze van magie bedrijven uitgemond in ‚zwarte‘ magie?

De bijbel zegt: *De aarde was nu verdorven in de ogen van God en overal op aarde heerste geweld. Over de mensen wordt gezegd: ..en zie, IK zal ze met de aarde verzwelgen. De joodse legendes berichten: „Alles had zijn ontwikkelingsweg verdorven ten tijde van de zondvloed, mens en dier; de hond deed het met de wolvin, de haan met de pauw, het paard met de ezelin, de ezal met de slang en de slang met de vogel. Zelfs de aarde bedreef in die tijd hoererij: men wierp haar in de zaden van de tarwe en ze bracht nephaver voort; dit gras, dat vandaag nog groeit, stamt uit de tijd van voor de vloed“*

Sexuele ontsparingen, mensenoffers, kwellingen, het martelen en doden van mensen; dat was het gruwelijke gebeuren in de laatste tijd van Atlantis en de oorzaak van de catastrofes. Steiner schrijft in zijn ‚Wetenschap van de Geheimen der Ziel‘: *„En omdat de groei- en voortplantingskrachten dan, wanneer zij aan de moederbodem onttrokken en zelfstandig toegepast worden, in een geheimzinnige samenhang staan met bepaalde krachten die in lucht en water werken, zo werden door de daden van mensen geweldige verderfelijke natuurkrachten ontketent (...) Waar de verdorvenheid van de mensen zich met name daardoor deed gelden, dat bovenzinnelijke krachten in dienst van lagere driften (...) werden gesteld, daar werden wanstaltige, in grootte en vorm groteske mensengestalten gecreëerd.“* Hij beschrijft verder, hoe mensen onder invloed van wezens raakten die de geest afwezen en waarvan hun leider later in de (post-Atlantische) Perzische cultuur Ahriman werd genoemd. *„Door deze invloed kwam de mens na de dood*

onder invloed van krachten, die hem ook daar alleen als een wezen deden verschijnen, dat puur gericht is op de aardszintuiglijke verhoudingen.“

*Adelaar eet mensenhart
(Reliëf op een Maya Tempel in Chichen Itza)*

Andrews vertelt, hoe de priesters uit die tijd zich niet langer met hogere geesteswerelden, maar alleen nog met wezens uit lagere astrale regionen en uit de ‚onderwereld‘ konden verbinden. De zich daar bevindende demonen leerden hen verschrikkelijke daden tegen de bevolking te begaan, waardoor zij macht en rijkdom verwierven. *„Om de toorn van de goden en de demonische geesten, die door deze priesters ontketend werden, van zich af te houden, offerden ouders hun eigen kinderen of scheurden het kloppende hart uit de borst van levende medemensen, om het te offeren (...)“*

Delen van de bevolking, aldus Andrews, gehoorzaamden hun priesters en namen onder andere deel aan orgies, waarbij mensenbloed werd gedronken. In de reïncarnatietherapie vinden wij daarvan de tot in de huidige tijd nawerkende gevolgen, in de vorm van het ether- en astraallichaam van de betrokkenen. Met het drinken van het bloed van een volkomen onverwacht gedood offer nam men ook delen van de ether- en astrale krachten tot zich; daar ging het met name om. Deugdzame mensen, waarvan de waarschuwingen in de wind werden geslagen, trokken zich terug. Dergelijke ingrediënten van het zwartmagisch geworden Atlantis laten zich met maar al te groot gemak ook in onze tegenwoordige tijd terugvinden, veelal onder een andere naam en vaak niet op het fysieke vlak, maar alleen op het gebied van fictie; in boeken en films. Hoe kon het destijds toch zo ver komen? Wat is er vandaag anders? Wisten de toenmalige mensen wat zij deden? En hoe en waar ging hun weten misschien verloren? En waarom?

Het vermoeden van een antwoord bevindt zich in het vierde mysteriedrama van Rudolf Steiner en wel in samenhang met de daar gethematiseerde ondergang van de Egyptische mysteriën. Ook in het oude Egypte werd het op een gegeven moment ‚zwart‘ in de mysteriën. Een allereerste begin van het verval van deze hoge mysteriën en de gevolgen daarvan voor de betreffende personen wordt door Rudolf Steiner in dit vierde drama beschreven. Net zoals in de reïncarnatietherapie gaat het hier om de onderscheidende en invoelende herinnering binnen het huidige bewustzijn. Maria, de moderne vrouw, beleefd in het hier en nu, dat zij destijds, in de Egyptische mysteriën, faalde en haar inwijding mislukte. De kracht van haar bewustzijnsziel daarentegen, en wel dat deel dat zich Luna noemt, herinnert haar eraan wat de grote wachter op de drempel naar de geestelijke werelden tot Maria had gezegd:

*„Erken, hoe ook in de val,
de zielevleugels voor de vlucht in geesteshoogten
aan kracht nog kunnen winnen.
Nooit mag de ziel zelf willen vallen;
maar wijsheid moet zij putten uit de val.“*

En aan deze woorden voegt haar moderne ‚leraar‘ uit de 20e eeuw, Benedictus, toe:

*„Je riep mij tot je met je eigen woorden.-
Toen ik deze woorden jou lang geleden gebood,
vonden zij je niet bereid om mij te volgen.
Ze rustten in de schoot der wereldwording;
de lange loop der tijden heeft hen kracht geschonken,
die toestroomde uit het leven van je ziel;
zo werkten ze in latere aardelevens
nog onbewust in de diepten van je ziel.
Ze lieten jou mij weer als leraar vinden.
Nu vormen zij zich als gedachten, volbewust,
in jou tot sterke levensinhoud om.
Wat wij als wijdingsdienst volbrengen,
heeft niet slechts hier betekenis;
door woord en daad van de ernstige offerdienst
gaat de lotsstroom van de wereldgebeurtenissen.“*

Vervolgens begrijpt Maria, dat deze inwijdingstraditie ten einde moest komen:

*„Het morgenrood der schoonheid, die als nieuwe zon
in de geestesstroom der aarde
boven Hellas op zou gaan,
dat zag de offerpriester onbewust als toekomst.“*

Ook de ondergang van Atlantis was voorzien. Daaraan was reeds de Lemurische vuurcatastrofe voorafgegaan en de in de Bijbel beschreven zondeval met (aansluitend) de broedermoord door Kain. De Indiërs en de oerbewoners van Amerika wisten van ‚werelden‘, die

aan de Atlantische tijd vooraf waren gegaan. Wat was nu het nieuwe, dat Atlantis in de wereld gebracht heeft? En wat was het ‚morgenrood‘, waarvoor de hoogontwikkelde Atlantische cultuur moest ondergaan? En waaruit bestaat het ‚morgenrood‘, waarvoor op dit moment onze Europese cultuur ten onder gaat?

Elementaire vaardigheden

Het grootse, wat in de atlantische tijd gepresteerd werd, ligt in de inrichting van een techniek met behulp van de instroom van degenen die zich in andere planeetsferen hadden opgehouden. (Zoals hiervoor uiteengezet. EB) Dit maakte het mogelijk om bijvoorbeeld de vandaag als leylijnen bekend staande vormen of de ‚drakenwegen‘ te scheppen. In samenhang met het aardmagnetisme en sterrenconstellaties ontstonden zo kaarsrechte straten, waarover men als het ware ‚gedragen‘ werd. In haar roman ‚Vermogen en wijsheid‘ beschrijft Hobb een weg die zo functioneerde. Nog in onze tijd ondervinden pelgrims naar Santiago de Compostela, zoals Shirley MacLaine, een vergelijkbare werking. Ook de geneeskunst van Atlantis was hoogontwikkeld; deze speelde zich voor een deel in pyramiden af.

De Atlantische bouwwerken, zowel de als pyramiden beschrevenen, als de vaak genoemde koepelbouwwerken, bestonden meestal uit een nu niet meer bestaande substantie. Veelal wordt nu in de herinneringen gezegd: „ach, ik zeg nu ‚steen‘, maar dat is alleen, omdat er enige overeenkomst met de tegenwoordige stenen is, het is echter wit gekleurd, nou ja, tegenwoordig zou men het steen noemen, maar ik weet niet, wat het is.“ Steeds handelde het zich bij deze cultuurprestaties zowel om magische alsook om fysieke handelingen.

Rudolf Steiner, die zijn helderziende onderzoeken tot ver voor de Atlantische tijd uitbreidde, beschrijft, hoe de mens in de voorafgaande Hyperborese en Lemurische tijden, zich überhaupt pas een lichaam verwierf en, daarmee verbonden, eigen ruimtelijkheid, eigen grenzen en het rechtop staan. Het zich oprichten betekende een enorme inspanning. Dat is aan de evolutie van de dierrijken (waarbij dinosaurussen een wezenlijke rol speelden) goed af te zien. Met reusachtige krachten ontwikkelden zich het warme bloed en de benen, die het lichaam rechtop dragen konden. De begintijden van Atlantis kennen nog de strijd tegen de dinosaurussen.

Menselijke taal was er aanvankelijk nog niet. Tegenwoordig horen wij soms, hoe de kleine kinderen in de wagen of in de box de klanken oefenen, voordat zij de eerste ‚echte‘ woorden spreken. Dit vaak wonderschone, melodieuze, innerlijke ‚proeven‘ van de vocalen en consonanten, dat duurde destijds het hele leven van

geboorte tot en met de ouderdom. En net zoals nu het kleine kind de moeder (en anderen) ,begrijpt', zowel op grond van de emotionele kleuring van de tonen als door de lichaamstaal, zo ging het destijds ook tussen volwassenen onderling.

Men spreekt in deze samenhang vaak van ,gedachtenoverdracht'. Nader beschouwd is het echter eerder een meebeleven en -ondervinden, als een licht versmelten van de zielen, dat meer omvat dan alleen de op zich eenvoudige gedachten; ook de wensen en behoeften werden zo ,overgedragen'.

Toen ontwikkelden de Atlantiërs echter het spreken. Daarbij bestonden naast groepen, die nog ,murmelden' reeds groepen die spreekvaardigheid bezaten. In de eigen terugblik vond ik, hoe de ,murmelaars' zich verbaasden en de hoge kunst van degenen bewonderden, die de woorden en hun magie bezaten. Het leek hen onmogelijk zoiets zelf te kunnen leren. De taal, die zich ontwikkelde, was een oertaal. De bijbel bericht daarover in de geschiedenis van de bouw van de toren van Babel. Maar ook de duizenden jaren oude wijsheid van de indianen weet hiervan en vele spraakonderzoekers (Andrews) geloven het inmiddels ook.

Alles wat de Atlantiërs ontwikkelden: bouwwerken, wegen, techniek, kunst en taal; dit alles was geschikt om ze meer en meer boven de dierlijke levensvormen te verheffen. Zij leefden in groepen en beleefden zich, net als de dieren, als behorend tot groepszielen. Menselijke groepszielen zijn nu een fenomeen dat juist ook door Hobbs indrukwekkend wordt beschreven. Ik meen daarom, dat haar ,fantasie', net zoals Moenin Nederlander het voor de boeken van Tolkien aanneemt, feitelijk tot in Atlantis teruggaat.

Werk van de striptekenaar Vicente Segrelles

Zij beschrijft ,draken' die door ingewijden uit bepaalde ,stenen' in reusachtige vormen exact uitgesneden worden. Dan worden deze ,opgevuld' met ziele-substantie, met alle mogelijke ziele-ervaringen, en met levenskracht, die uit warm menselijk bloed of ook uit zweet wordt opgebouwd. Daardoor komt de draak tot leven en verheft zich met zijn machtige vleugels.

Door de koning bereiden, beschermt hij zijn groep of zijn volk. Hier betrof het witte magie, in zover het om het vrijwillige offer voor het ware, schone en goede in dienst van het volk ging. Al het lijden van lichaam en ziel, dat zo aan de draak werd geschonken, overdekte hem met wonderlijke kleuren en krachten. De menselijke groepszielen werden ,opgebouwd' en gehandhaafd door ingewijden en geestelijk leiders ter bescherming van de sociale en culturele ontwikkeling van de groep.

Ervaringen uit Atlantis

Zo wordt gaandeweg zichtbaar, wat verworven werd en wat verloren moest gaan. Atlantis-belevissen uit de regressies worden zo langzaam begrijpelijk. Hiertoe een voorbeeld:

Een meisje oefent zich in diermagie: allerlei diersoorten laat zij inslapen en zo mogelijk weer ontwaken. Zij bespeurd daarbij grote verschillen, die met de verhoudingen tussen de zielen en hun levenslichamen samenhangen. Op een dag komt een vreemdeling langs. Hij heeft iets wat lijkt op een grote hoed op zijn hoofd. Hij neemt haar mee naar holen en grotten, die zich een stukje verderop bevinden, maar die zij niet kende, omdat zij in de bomen leefde. In de holen werkten schaduwwezens; dat waren metaaladers. Zij moest haar handen ervoor houden en zag hoe de metalen verschillend reageerden. Sommige lichtten op, anderen werden donker of vertoonden iets als een pulserende beweging.

De man voerde haar daarna weer naar haar thuisomgeving terug en verdween. Jaren later ,vond' zij metalen sandalen. Zij deed ze aan en werd door de sandalen naar een pyramide geleid, waarin duistere magie gepraktiseerd werd. Men deed een zilverachtige zak met oogaten over haar heen, waarvan een elektromagnetisch veld uitging. Aanvankelijk voelde het zo aan, alsof zij opzwol. Ze bespeurde een prikkelen over haar gehele lichaam. Toen kreeg ze het langzaam koud en steeds kouder, alsof ze verlamd was en alle leven in haar verstarde.

Dankzij haar jarenlange magie-oefeningen lukt het haar nu, te ,denken' dat zij zich met behulp van haar handen, haar grootste kracht, moet zien te bevrijden. Zij concentreert al haar zielekracht op haar handen. Daardoor ,brandt' zij gaten in de witte lichtzak, die op de betreffende plekken smelt en donkergrauw wordt.

Ondanks haar angst merkt zij, dat er een soort spanningsveld tussen de sandalen en haar kleed bestaat. Het lukt haar, een ‚kortsluiting‘ te veroorzaken en deze op de kap in stand te houden. Een vlam ontstaat en veel rook. Ze bespeurd, dat de magiër ‚weet‘ wat ze aan het doen is.

Hij komt er ook daadwerkelijk aangesneld, juist op het moment dat zij zich het kleed, dat nu zwart en vol gaten is, van haar lijf scheurt. Zij wordt verjaagd en buiten merkt zij wat er met haar gebeurd is. Zij was als jonge vrouw naar binnen gegaan en komt nu als een oeroude mummie naar buiten: die lichtgevende zak was waarschijnlijk een deel van haar eigen levenslichaam! Dergelijke avonturen gaan nog verder, maar deze korte gebeurtenis toont iets van het misbruik, dat in Atlantis met de magie bedreven is. Vergelijkbare zaken speelden zich ook nog kort na de Atlantische tijd af: in Sodom.

In zijn oergeschiedenis schrijft Emil Bock hierover: „*Alle overleveringen tot en met het huidige gebruik van het woord sodomisme, leiden tot de conclusie, dat in het gebied rond Sodom niet alleen sprake was van het ontketenen van dierlijke driften, maar dat zelfs een vermenging van mensen met dieren en het telen van een ras van diermensen gaande was. Er werd naar gestreefd om een kosmische verheffing van de mensen te bewerkstelligen. Een duistere onverzadigbaarheid werkte zich vervolgens uit. Maar doordat men alleen op de lagere natuur en niet op het ware wezen van de mens kon blikken, versterkte men alleen het dier in de mens en bewerkstelligde daarmee in de kern van de zaak het tegendeel van de verheffing: de betovering. Lot draagt uit Babylonië nog een rest van magische groeikrachten met zich mee in haar wezen. Om daarmee te werken, zou betekenen op het gebied van de belevendige materie, of het nu het planten-, dieren- of mensenrijk is, fysieke ontwikkelingssprongen op magische wijze in gang te zetten. Maar de fysiek-materiële wereld is te dicht en te hard geworden, om nog te gehoorzamen aan de magisch aangewende levenskrachten. In plaats van dat de fysieke substantie groeit, wordt alleen het leven eruit gedreven.*“

Als een zoutpilaar, zo werden ook de mensen, die door de Atlantische magiërs ‚betoverd‘ werden. De verschillende ‚ooggetuigen‘-verslagen, die wij over Atlantis hebben, tonen deze afwijkingen, waarbij op dwingende en zelfzuchtige wijze met de destijds nog losse ziele- en levenslichamen werd omgegaan. Het is welhaast een wonder, dat zich na de ondergang van Atlantis mensen in plaats van gedrochten ontwikkeld hebben!

Dat heeft ook een oorzaak: Rudolf Steiner vertelt van twee Christus-offers gedurende de Atlantische tijd. Destijds leefde Christus weliswaar niet in een fysiek lichaam, maar in het ziele- en levenslichaam van een hoog engelwezen. Maar dat maakte het mogelijk, dat het levenslichaam van

de mensen zo van al het puur emotioneel-zielsmatige ‚gereinigd‘ werd, dat door het eerste offer het spreken mogelijk werd gemaakt. Met het spreken werd zo de vrijheid verworven, de eigen zielebelevissen te kunnen uiten of voor zichzelf te kunnen houden. Door de taal ontstond een afstand tussen de zielen, met daartegenover een steeds rijker wordende, eigen innerlijke zieleruimte. Het denken had een nog grotere afstand nodig en een nog grotere vrijheid van de ziel van de omgeving en de zich daarin afspelende gebeurtenissen. Alleen datgene, waar men niet meer geheel inzit, laat zich van ‚buitenaf‘ beschouwen en begrijpen.

Dat dan een evenwicht binnen de ziel tussen het (vogelachtige) denken, het (leeuwachtige) voelen en het (stierachtige) willen bewerkstelligd werd, zoals het in de sfinx-gestalte tot uitdrukking komt, een evenwicht, dat tot grondslag voor het denken kon worden, dát was het gevolg van het tweede offer.

Het desolate gebied rond de Dode Zee wordt vermeld als de plek waar Sodom en Gomorra hebben gelegen

Het rijden van de luchtdraak, het sturen van de ziel, dat was hetgeen, wat de Atlantische mens dan toch nog leerde. Daarvoor offerde hij zijn magie. Hij kon dat doen, omdat hij dit van de engel leerde, die zich aan Christus geschonken had. Christus was het, die zijn wezensdelen reinigde. Het offer van de magie en de helderziende wijsheid was nodig, om zich als mens, als vrij en individueel wezen verder te kunnen ontwikkelen. Wat zich aan magische vaardigheden en onzelfstandige wijsheid niet offerde, kon alleen nog ontsporen en zichzelf zo vernietigen.

Ooit werden mensen geofferd en er was ook een tijd, waarin mensen dit als ‚goed‘ beleefden. Zij beleefden alles, wat ze om te leven van de goden ontvingen, zoals goed en voldoende voedsel, als geschenken. Daarom waren zij bereid, op hun beurt geschenken aan de goden te geven. Zij waren er daarbij zeker van, dat zij alleen

hun lichaamshulsel te verliezen hadden en beleefden de daarbij vrijkomende ziel als veredeld en van een grote schoonheid, omdat deze iets kostbaars geschonken had. Maar al te makkelijk dreigt daar echter de overgang naar een gemanipuleerd worden door de priesterklasse.

Een ‚vrijwillig‘ tempel-offer met een eropvolgend zaligheidsbevinden (dat iemand van te voren wijsgemaakt werd) verwordt dan als snel tot hoogmoed. De verantwoording voor het eigen aardeleven met de daarmee verbonden arbeid en de band met de medemensen wordt afgewezen. En juist ook daar, waar dwang, macht en angst een rol spelen, lijkt het misschien van buitenaf hetzelfde offer, innerlijk wordt het echter zwart.

De magie verdween in die mate, waarin de krachten voor het spreken en de omgang met de fysieke materie, voor de dagelijkse arbeid, vrijkwamen. Het helderziende waarnemen trok zich terug, in de mate waarin het levenslichaam zich concentreerde om het zintuiglijke tastbare waar te nemen, te begrijpen en te benoemen. Het verbond zich meer en meer met de menselijke hersenen. Het hoofd werd vaster, evenals het bottensstelsel. De mens concentreerde zich, ‚reinigde‘ zich van het overbewegelijke vloeibare en nevelachtige.

Hij hield zich steeds meer vast aan de vaste voorstellingen, die op basis van het fysiek-zintuiglijke waarnemen ontstonden. Het ‚vernietigen‘ van de beelden, zowel de puur zielsmatige als de beelden die in de zintuiglijke stoffen of kleuren weergegeven worden, zet zich nog lang na de Atlantische tijd voort. De mensheid bevrijdt zich van de oude beeldenwijsheid en zoekt het pure denken. Eeuwen voor het optreden van Christus behoort dit reeds tot het jodendom, later tot de islam. Voor Christus leerde Aristoteles dit denken, dat later in Oost en West verbreid werd. Beeldenstormen waren er in het Oosten (Constantinopel), evenals in het Westen (Vlaanderen en Holland). En het gezochte denken werd verwoord zoals bij Descartes, die de uitspraak formuleerde: „Ik denk, dus ben ik“.

Het van alle beeldende wijsheid en magie gereinigde, ‚dode‘ denken was juist de bodem, het kristal, waar het Ik geboren kon worden. Hier vond het zijn anker en aangrijppingspunt. Ook deze belevenis werd pas voor alle mensen toegankelijk, nadat Jezus het had voorgeleefd en Christus zijn vierde aarde-offer had gebracht. (Het eerste offer heeft plaatsgevonden in de Lemurische tijd, het 2e en 3e in Atlantis. EB) Rudolf Steiner heeft in veel van zijn boeken en voordrachten uiteengezet, hoe pas daardoor voor de mensen ‚de weg terug‘, de verbinding met de geestelijke wereld, maar nu op basis van een vrij Ik, weer toegankelijk werd. Dat betekent, dat een nieuw, wakker beeld-denken ons huidige morgenrood begeleiden zal,

waarbij wij beginnen de verantwoording ervoor te dragen om te weten wat wij doen.

Dit artikel werd eerder gepubliceerd in Info3, najaar 2001

Voor de literatuurlijst: zie deel I